

Sygn. akt VI GC 962/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2022 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2022 roku w Gdyni

w postępowaniu gospodarczym

na rozprawie

sprawy z powództwa **Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **(...) spółce akcyjnej z siedzibą w S.**

o zapłatę

I. umarza postępowanie w zakresie żądania kwoty 5 793,95 złotych (pięć tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt pięć groszy);

II. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1 447,61 złotych (jeden tysiąc czterysta czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 5 793,95 złotych za okres od dnia 22 października 2020 roku do dnia 20 kwietnia 2021 roku,
- 1 447,61 złotych za okres od dnia 22 października 2020 roku do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3 298,17 złotych (trzy tysiące dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych siedemnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów elektronicznego postępowania upominawczego;

IV. zwraca powodowi Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 150 złotych (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu połowy opłaty sądowej od pozwu cofniętego;

V. kosztami procesu w kwocie 150 złotych (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem połowy opłaty sądowej od pozwu cofniętego obciąża powoda Towarzystwo (...) spółkę akcyjną z siedzibą w W. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 962/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 grudnia 2020 roku (wniesionym w trybie art. 505³⁷ k.p.c. po umorzeniu elektronicznego postępowania upominawczego) powód Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 7 241,56 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 22 października 2020 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 04 listopada 2019 roku z winy kierującego pojazdem marki L. o numerze rejestracyjnym (...) doszło do uszkodzenia pojazdu marki I. o numerze rejestracyjnym (...). Uszkodzony pojazd był objęty dobrowolnym ubezpieczeniem majątkowym autocasco u powoda, zaś pojazd marki L. był objęty ochroną w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Poszkodowany zwrócił się do powoda o likwidację przedmiotowej szkody z polisy autocasco i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego powód wypłacił mu odszkodowanie. W związku z powyższym powód zwrócił się do pozwanego jako ubezpieczyciela sprawcy szkody o zwrot wypłaconego odszkodowania, jednakże bezskutecznie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 sierpnia 2020 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 2238/21 starszy referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. domagał się oddalenia powództwa. Pozwany nie kwestionował okoliczności zdarzenia ubezpieczeniowego i własnej odpowiedzialności jako ubezpieczyciela OC sprawcy szkody, podniósł jednakże, że decyzją z dnia 20 kwietnia 2021 roku przyznał powodowi z tytułu przedmiotowej szkody odszkodowanie w kwocie 5 793,95 złotych netto. Pozwany wskazał, że początkowo roszczenie regresowe powoda nie zostało uwzględnione, niemniej sytuacja ta uległa zmianie w styczniu 2021 roku wobec uprawomocnienia się wyroku potwierdzającego okoliczności zdarzenia i wówczas to pozwany dobrowolnie uwzględnił żądanie powoda. Pozwany zarzucił, że w niniejszej sprawie pozew wniesiono w grudniu 2020 roku, a więc w czasie kiedy pozwany nie miał wiedzy co do okoliczności powstania szkody. Zdaniem pozwanego za taki stan rzeczy odpowiedzialność ponosi powód, który zgłaszając roszczenie regresowe nie dostarczył pozwanemu odpowiednich danych i informacji. W tej sytuacji pozwany wskazał, że to powód winien jest ponieść koszty niniejszego procesu, który okazał się zbędny.

W piśmie z datą w nagłówku „dnia 21 października 2022” (data prezentaty: 2021-10-26, k. 122-123 akt) powód cofnął pozew w zakresie żądania kwoty 5 793,95 złotych wraz ze zrzeczeniem się roszczenia oraz podtrzymał żądanie zasądzenia na jego rzecz od pozwanego: kwoty 1 447,61 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 22 października 2020 roku do dnia zapłaty oraz odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 5 793,95 złotych za okres od dnia 22 października 2020 roku do dnia 20 kwietnia 2021 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. B. był właścicielem pojazdu marki I. model (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd ten w okresie od dnia 21 stycznia 2019 roku do dnia 20 stycznia 2020 roku objęty był dobrowolnym ubezpieczeniem majątkowym autocasco na mocy umowy zawartej z Towarzystwo (...) spółką akcyjną z siedzibą w W.. Umowa obejmowała ubezpieczenie autocasco w wariantcie serwisowym, przy sumie ubezpieczenia w kwocie 120 927 złotych, z zastrzeżeniem udziału własnego w każdej szkodzie w kwocie 500 złotych. Potwierdzeniem zawarcia umowy była polisa numer (...).

niesporne, a nadto: polisa – k. 16-18, 20 akt, kserokopia dowodu rejestracyjnego – k. 19 akt

W dniu 04 listopada 2019 roku w W. z winy kierującego pojazdem marki L. o numerze rejestracyjnym (...) doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki I. model (...) o numerze rejestracyjnym (...).

odpis wyroku – w aktach szkody – k. 98 akt

Sprawca szkody ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S..

Po kolizji sprawca szkody oddalił się samowolnie z miejsca zdarzenia jeszcze przed przyjazdem funkcjonariuszy policji. Z uwagi na powyższe Komenda Stołeczna Policji w W. podjęła czynności wyjaśniające, które prowadzone były w sprawie pod sygn. RDW 28679/19.

dokumentacja zdjęciowa – k. 54 akt, notatki informacyjne – k. 21, 25 akt

W dniu 27 listopada 2019 roku poszkodowany T. B. zgłosił szkodę w pojeździe marki I. model (...) o numerze rejestracyjnym (...) ubezpieczycielowi autocasco – Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.. Szkada ta została zarejestrowana przez ubezpieczyciela pod numerem (...)

niesporne, a nadto: pismo – k. 26-27, 29-32 akt

Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. przeprowadził postępowanie likwidacyjne i na podstawie decyzji z dnia 07 stycznia 2020 roku wypłacił poszkodowanemu T. B. odszkodowanie w kwocie 7 241,56 złotych brutto.

Kwota ta została obliczona w oparciu o przedłożoną przez poszkodowanego kalkulację naprawy numer (...) z dnia 03 grudnia 2019 roku oraz fakturę numer (...) z dnia 10 grudnia 2019 roku na kwotę 8 298,52 złotych brutto, a zweryfikowaną przez ubezpieczyciela do kwoty 7 741,56 złotych brutto. W wypłaconej kwocie odszkodowania uwzględniono także jego obniżenie o kwotę 500 złotych z tytułu udziału własnego w szkodzie.

niesporne, a nadto: kalkulacja naprawy – k. 41-46 akt, raport – k. 47 akt, kalkulacja naprawy – k. 48-53 akt, faktury – k. 22-23 akt, decyzja z dnia 07 stycznia 2020 roku – k. 36-38 akt

Poszkodowany T. B. nie był płatnikiem podatku VAT, a uszkodzony pojazd marki I. model (...) o numerze rejestracyjnym (...) wykorzystywał wyłącznie w celach prywatnych.

zlecenie naprawy pojazdu wraz z oświadczeniem poszkodowanego – w aktach szkody – k. 98 akt, polisa – k. 16-18, 20 akt

W piśmie z dnia 10 stycznia 2020 roku Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zwrócił się do (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. z roszczeniem regresowym z tytułu przedmiotowej szkody wnosząc o zwrot wypłaconej poszkodowanemu kwoty 7 241,56 złotych, w terminie 30 dni od daty otrzymania pisma.

(...) spółka akcyjna z siedzibą w S. zarejestrował szkodę pod numerem (...) oraz wszczął postępowanie likwidacyjne, w ramach którego zwrócił się do T. P. z prośbą o potwierdzenie okoliczności zdarzenia oraz skierował wniosek do Komendy Stołecznej Policji w W. o udostępnienie danych z ewidencji wypadków i kolizji, w którym wnosił o przekazanie notatki urzędowej dotyczącej zdarzenia z dnia 04 listopada 2019 roku, do którego doszło w W. z udziałem pojazdów marki L. o numerze rejestracyjnym (...) oraz I. model (...) o numerze rejestracyjnym (...). T. P. nie potwierdził okoliczności zdarzenia, a z notatki udostępnionej przez Komendę Stołeczną Policji wynikało, że na dzień 07 lutego 2020 roku nie zakończyła ona jeszcze prowadzonych w sprawie czynności wyjaśniających.

W efekcie powyższego (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. w dniu 07 lutego 2020 roku poinformował Towarzystwo (...) spółkę akcyjną z siedzibą w W., że nie jest w stanie ukończyć postępowania likwidacyjnego z uwagi na brak w aktach szkody dokumentów potwierdzających odpowiedzialność sprawcy szkody.

pismo – k. 39-40 akt, pismo z dnia 13 stycznia 2020 roku, wniosek o udostępnienie danych, pismo z dnia 07 lutego 2020 roku, notatka informacyjna z dnia 07 lutego 2020 roku – w aktach szkody – k. 98 akt, pismo – k. 24 akt

W dniu 11 lutego 2020 roku Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wezwał (...) spółkę akcyjną z siedzibą w S. do zapłaty kwoty 7 241,56 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma.

pismo – k. 34-35 akt

Decyzją z dnia 06 kwietnia 2020 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. odmówił zwrotu wypłaconego odszkodowania wskazując w uzasadnieniu, że Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. w toku postępowania likwidacyjnego

nie przedstawił notatki policyjnej wskazującej sprawcę szkody, na podstawie której (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. mogłby ustalić swą odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 04 listopada 2019 roku.

pismo – w aktach szkody nr (...) – k. 98 akt

Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. trzykrotnie zwracał się do Komendy Stołecznej Policji w W. z prośbą o informacje w sprawie o sygn. RDW 28679/19, jednakże bezskutecznie. Z udostępnionych mu dokumentów wynikało jedynie, że prowadzone w tej sprawie czynności wyjaśniające nadal są w toku.

pisma – k. 28, 33 akt, notatki informacyjne – w aktach szkody – k. 98 akt

W piśmie z dnia 11 września 2020 roku Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wezwał (...) spółkę akcyjną z siedzibą w S. do zapłaty kwoty 7 241,56 złotych wraz z odsetkami tytułem należności regresowej związku ze szkodą numer (...).

(...) spółka akcyjna z siedzibą w S. zwrócił się do Komendy Stołecznej Policji w W. z wnioskiem o udostępnienie danych z ewidencji wypadków i kolizji dotyczących zdarzenia z dnia 04 listopada 2019 roku. Na dzień 28 września 2020 roku nadal prowadzono czynności w sprawie.

wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania – k. 10-11, 124 akt, wniosek o udostępnienie danych z dnia 21 września 2020 roku i notatka informacyjna z dnia 28 września 2020 roku – w aktach szkody – k. 98 akt

Czynności wyjaśniające zostały zakończone w październiku 2020 roku, w ich wyniku Komenda Stołeczna Policji w W. skierowała do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie wniosek o ukaranie M. K. jako osoby kierującej pojazdem marki L. o numerze rejestracyjnym (...) w chwili zaistnienia zdarzenia z dnia 04 listopada 2019 roku.

Informacja o powyższym została przekazana (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S. w dniu 26 października 2020 roku.

zawiadomienie z dnia 14 października 2020 roku – w aktach szkody – k. 98 akt

Wyrokiem nakazowym z dnia 27 listopada 2020 roku wydanym w sprawie o sygn. akt V W 3775/20 Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie uznał obwinioną M. K. winną wykroczenia z dnia 04 listopada 2019 roku, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki I. o numerze rejestracyjnym (...).

Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 21 stycznia 2021 roku.

odpis wyroku – w aktach szkody – k. 98 akt

(...) spółka akcyjna z siedzibą w S. na podstawie decyzji z dnia 20 kwietnia 2021 roku z tytułu szkody nr (...) z dnia 04 listopada 2019 roku przyznał i wypłacił Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. odszkodowanie w kwocie 5 793,95 złotych netto wskazując, że ewentualna dopłata w zakresie podatku VAT od kosztów naprawy nastąpi po przesłaniu przez poszkodowanego oświadczenia w przedmiocie możliwości odliczenia przez niego tego podatku.

decyzja z dnia 20 kwietnia 2021 roku – w aktach szkody – k. 98 akt

Celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki I. model (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 04 listopada 2019 roku, przy uwzględnieniu zakresu koniecznej naprawy oraz lokalizacji kategorii warsztatu, który ją przeprowadził wynosiły kwotę 7 741,56 złotych brutto.

opinia biegłego sądowego P. C. – k. 141-154 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, w tym znajdujących się w aktach szkody i dokumentacji zdjęciowej, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Sąd przeprowadził także w niniejszej sprawie dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie techniki i mechaniki motoryzacyjnej oraz ruchu drogowego P. C.. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków.

Biegły sądowy na podstawie akt sprawy ustalił, że w związku z kolizją z dnia 04 listopada 2019 roku celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki I. model (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy uwzględnieniu zakresu koniecznej naprawy oraz lokalizacji kategorii warsztatu, który ją przeprowadził wynosiły kwotę 7 741,56 złotych brutto potwierdzając poprawność dokonanej przez powoda weryfikacji kosztów naprawy wynikających z faktur dokumentujących naprawę tego pojazdu.

Powyższa opinia biegłego sądowego nie była kwestionowana przez żadną ze stron, także Sąd nie znalazł podstaw do podważenia przyjętych przez biegłego sądowego założeń i wniosków, a w konsekwencji do zdezaktywowania jej mocy dowodowej, toteż oparł się na niej mając jednakże na uwadze, że pozwany w toku procesu częściowo spełnił świadczenie, zaś jak wynikało z jego decyzji z dnia 20 kwietnia 2020 roku ewentualna dopłata odszkodowania w zakresie podatku VAT od kosztów naprawy nastąpić miała po przesłaniu przez poszkodowanego oświadczenia w przedmiocie możliwości odliczenia przez niego tego podatku.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 21 października 2022 roku Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu zeznań świadka T. B.. Dowód ten został bowiem zawnioskowany na wykazanie faktów: przyczyn, przebiegu i skutków zdarzenia z dnia 04 listopada 2019 roku, rozmiaru szkody oraz przeprowadzenia przez powoda postępowania likwidacyjnego zakończonych wypłatą odszkodowania, a faktów tych pozwany w sprawie niniejszej nie kwestionował. Uznając zatem, że okoliczności, które powód chciał dowodem tym wykazać nie są pomiędzy stronami sporne, Sąd dowód ten pominął (brak zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. na powyższą decyzję Sądu).

W niniejszej sprawie powód Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 7 241,56 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 22 października 2020 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem zwrotu odszkodowania obejmującego zwrot kosztów naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 04 listopada 2019 roku, które to odszkodowanie zostało wypłacone przez powoda w związku z likwidacją szkody w ramach dobrowolnego ubezpieczenia majątkowego autocasco, jakim u powoda objęty był pojazd marki I. model (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. podniósł, że decyzją z dnia 20 kwietnia 2021 roku wypłacił powodowi z tytułu przedmiotowej szkody odszkodowanie w kwocie 5 793,95 złotych netto, co wyczerpuje całość roszczenia powoda. Jednocześnie pozwany wskazał, że wypłata tejże kwoty nastąpiła dopiero po uzyskaniu przez pozwanego informacji o uprawomocnieniu się wyroku potwierdzającego okoliczności zdarzenia, albowiem wcześniej – zgłaszając roszczenie regresowe – powód nie dostarczył pozwanemu odpowiednich danych i informacji, które mogłyby skutkować przyjęciem przez pozwanego odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie. Pozwany zarzucił, że w tej sytuacji wytoczenie powództwa było przez powoda w niniejszej sprawie zbędne, wobec czego to on winien jest ponieść koszty procesu.

W piśmie z datą w nagłówku „dnia 21 października 2022” (data prezentaty: 2021-10-26, k. 122-123 akt) powód cofnął pozew w zakresie żądania kwoty 5 793,95 złotych wraz ze zrzeczeniem się roszczenia oraz podtrzymał żądanie zasądzenia na jego rzecz od pozwanego: kwoty 1 447,61 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 22 października 2020 roku do dnia zapłaty oraz odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 5 793,95 złotych za okres od dnia 22 października 2020 roku do dnia 20 kwietnia 2021 roku oraz kosztów procesu.

Zgodnie z treścią art. 355 k.p.c. sąd umorzy postępowanie, jeżeli powód ze skutkiem prawnym cofnął pozew, a strony zawarły ugodę lub została zatwierdzona ugoda zawarta przed mediatorem albo z innych przyczyn wydanie wyroku stało się zbędne lub niedopuszczalne. Zgodnie zaś z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

W niniejszej sprawie powód cofnął pozew w powyższym wskazanym zakresie wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, a zatem zgoda pozwanego na dokonanie tej czynności nie była wymagana. Sąd zaś oceniając ją z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 203 § 4 k.p.c. nie dopatrywał się, ażeby była ona sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa, zwłaszcza że podstawą cofnięcia pozwu w zakresie wynikającym z oświadczenia powoda była zapłata tej należności przez pozwanego.

Uznając zatem, iż czynność powoda polegająca na częściowym cofnięciu pozwu jest zgodna z prawem, Sąd na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. a contrario umorzył postępowanie w zakresie żądania kwoty 5 793,95 złotych (punkt pierwszy wyroku).

Uwzględniając powyższe cofnięcie powództwa, przedmiotem dalszych rozważań Sądu było jedynie żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 1 447,61 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 22 października 2020 roku do dnia zapłaty oraz odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 5 793,95 złotych za okres od dnia 22 października 2020 roku do dnia 20 kwietnia 2021 roku.

W ocenie Sądu powyższe powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Poza sporem pozostawało, że w dniu 04 listopada 2019 roku miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki I. model (...) o numerze rejestracyjnym (...) i że za tę szkodę odpowiedzialność ponosił kierujący pojazdem ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Niesporne było również to, że pojazd ten w dacie szkody objęty był dobrowolnym ubezpieczeniem majątkowym autocasco na mocy umowy zawartej przez poszkodowanego T. B. z powodem potwierdzonej polisą numer (...). Nie było także wątpliwości, że powód prowadził postępowanie likwidacyjne pod numerem (...) dotyczące spornej szkody i że z tego tytułu wypłacił poszkodowanemu kwotę 7 241,56 złotych brutto (weryfikując koszty naprawy pojazdu wynikające z przedłożonej faktury oraz obniżając odszkodowanie o kwotę 500 złotych tytułem udziału własnego w szkodzie zgodnie z umową stron), której zwrotu w niniejszym postępowaniu domagał się od pozwanego. Nie było spornym także i to, że pozwany już po wszczęciu postępowania sądowego uznał roszczenie powoda za zasadne, jednakże wyłącznie co do kwoty 5 793,95 złotych, którą na rzecz powoda uregulował.

W tej sytuacji rolą Sądu było ustalenie, czy wysokość odszkodowania wypłaconego przez powoda obejmowała wydatki pozostające w związku przyczynowo – skutkowym ze szkodą z dnia 04 listopada 2019 roku, za którą odpowiedzialność ponosił pozwany jako ubezpieczyciel sprawcy szkody.

Zgodnie z treścią art. 828 § 1 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej z dniem zapłaty odszkodowania przez zakład ubezpieczeń roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na zakład ubezpieczeń do wysokości wypłaconego odszkodowania.

Powyższy przepis reguluje instytucję regresu ubezpieczeniowego, tj. uprawnienia zakładu ubezpieczeń do dochodzenia zwrotu wypłaconego odszkodowania od osoby ponoszącej odpowiedzialność cywilną za szkodę poniesioną przez ubezpieczającego. Jak podkreśla się w literaturze przedmiotu z chwilą wypłaty odszkodowania

zakład ubezpieczeń nabywa w stosunku do osoby trzeciej dokładnie takie samo roszczenie, które przysługiwało ubezpieczającemu. Wskutek bowiem wstąpienia zakładu ubezpieczeń w prawa ubezpieczającego nie może ulec zmianie sytuacja prawna sprawcy szkody. Przy czym, jeżeli osoba odpowiedzialna za szkodę, tj. sprawca, była ubezpieczona w zakresie odpowiedzialności cywilnej, na zakład ubezpieczeń przechodzi roszczenie ubezpieczającego w stosunku do zakładu ubezpieczeń sprawcy szkody (M. Krajewski, Umowa ubezpieczenia. Komentarz, Warszawa 2004, s. 259-263).

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i § 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządono. Przepis art. 361 § 2 k.c. statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy.

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki I. model (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 04 listopada 2019 roku, przy uwzględnieniu zakresu koniecznej naprawy oraz lokalizacji kategorii warsztatu, który ją przeprowadził wynosiły kwotę 7 741,56 zł brutto. Taką też kwotę tytułem szkody w pojeździe ustalił powód weryfikując koszty wynikające z przedłożonej przez poszkodowanego faktury (decyzja z dnia 07 stycznia 2020 roku, k. 36-38 akt), przy czym od wysokości tak ustalonego należnego mu odszkodowania odliczył zastrzeżony w umowie ubezpieczenia z poszkodowanym udział własny poszkodowanego w każdej szkodzie w kwocie 500 złotych (polisa – k. 16-18, 20 akt). Tym samym powód wypłacił poszkodowanemu kwotę 7 241,56 złotych brutto i zwrotu kwoty w tej wysokości domagał się od pozwanego. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że decyzją z dnia 20 kwietnia 2021 roku pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę wyłącznie w zakresie kwoty 5 793,95 złotych netto i że w sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany w żaden sposób nie odniósł się do pozostałej części żądania powoda poprzestając jedynie na stwierdzeniu, że wypłacona przez pozwanego kwota wyczerpuje całość roszczenia powoda. Wobec zaś braku jakichkolwiek skonkretyzowanych zarzutów pozwanego wobec pozostałej części żądania, tj. kwoty 1 447,61 złotych i mając na uwadze treść opinii biegłego sądowego, uznać należało, że pozwany nieskutecznie zakwestionował żądanie powoda w tym zakresie. Jedynie na marginesie wskazać należy, że z decyzji pozwanego z dnia 20 kwietnia 2020 roku wynikało, że ewentualna dopłata w zakresie podatku VAT od kosztów naprawy nastąpi po przesłaniu przez poszkodowanego oświadczenia w przedmiocie możliwości odliczenia przez niego tego podatku. Z powyższego wysnuć zatem można wniosek, na co zwrócił także uwagę biegły sądowy, że pozwany wysokość odszkodowania obliczył przyjmując za podstawę wartość netto szkody ustalonej przez powoda w kwocie 6 293,95 złotych, a następnie

kwotę tę pomniejszył o udział własny poszkodowanego w szkodzie w kwocie 500 złotych (nieprawidłowo, albowiem kwota odszkodowania ustalona przez powoda uwzględniała już udział własny poszkodowanego), w efekcie czego wysokość należnego odszkodowania oszacował na kwotę 5 793,95 złotych. Uznając więc, biorąc pod uwagę treść decyzji pozwanego, że spór w przedmiotowej sprawie dotyczył tego, czy odszkodowanie winno być wypłacone w kwocie netto czy brutto (żądana bowiem przez powoda kwota 1 447,61 złotych stanowiła wyłącznie wartość podatku VAT w wysokości 23% naliczonego od kwoty netto kosztów naprawy w kwocie 6 293,95 złotych), wskazać należy, co następuje. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że odszkodowanie przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu, ustalone według cen części zamiennych i usług obejmuje kwotę podatku od towarów i usług (VAT) w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego. Zakresem szkody może być zatem objęta niemożność odliczenia podatku należnego o kwotę podatku naliczonego. Czynność w postaci naprawy pojazdu podlega bowiem opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług jako usługa, podatek ten ma zatem charakter cenotwórczy (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 lipca 2006 roku, sygn. akt III CZP 54/06, czy w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 maja 2007 roku, sygn. akt V CSK 44/07).

W niniejszej sprawie pozwany zwrócił powodowi jedynie wartość wypłaconych przez niego kosztów netto naprawy pojazdu marki I. model (...) o numerze rejestracyjnym (...) pomniejszonych o zastrzeżony w umowie udział własny w szkodzie (jak już wskazano powyżej – nieprawidłowo, bo po raz drugi), zastrzegając że ewentualna dopłata w zakresie podatku VAT od kosztów naprawy nastąpi po przesłaniu przez poszkodowanego oświadczenia w przedmiocie możliwości odliczenia przez niego tego podatku. Oświadczeniem takim przy tym pozwany w dacie wydania decyzji dysponował, co wynika wprost z przedłożonej przez niego wraz ze sprzeciwem od nakazu zapłaty dokumentacji szkodowej (k. 98 akt). W aktach tych znajdowało się bowiem opatrzone datą „dnia 26 listopada 2019 roku” i numerem szkody powoda zlecenie naprawy pojazdu marki I. model (...) o numerze rejestracyjnym (...) udzielone przez poszkodowanego P. K., na którego drugiej stronie zawarto oświadczenie powoda w przedmiocie możliwości odliczenia podatku VAT. Z oświadczenia tego wynikało natomiast, że poszkodowany T. B. nie jest płatnikiem VAT, że uszkodzony pojazd wykorzystywał wyłącznie w celach prywatnych i nie miał w związku z tym możliwości odliczenia tegoż podatku. Sąd zważył ponadto, że z dowodu rejestracyjnego pojazdu wynikało, że jego właścicielem był poszkodowany będący osobą fizyczną, również i na polisie wystawionej przez powoda, a także fakturze VAT wystawionej przez P. K. z tytułu naprawy pojazdu ujawnione były dane poszkodowanego jako osoby fizycznej nie prowadzącej działalności gospodarczej. W tej sytuacji należało zatem uznać, że pozwany bezpodstawnie zaniżył odszkodowanie o wartość podatku VAT, poszkodowanemu należne było bowiem odszkodowanie w kwocie brutto, które słusznie zostało wypłacone przez powoda w tej wysokości.

A skoro powód ustalił i wypłacił odszkodowanie w prawidłowej wysokości, to pozwany winien jest kwotę tę mu zwrócić. Uwzględniając, że w trakcie procesu pozwany spełnił na rzecz powoda świadczenie w zakresie kwoty 5 793,95 złotych, do dopłaty na rzecz powoda pozostaje jeszcze kwota 1 447,61 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz od pozwanego w punkcie drugim wyroku.

Odnosząc się natomiast do żądania odsetkowego wskazać należy, że pierwotnie w pozwie powód wnosił o zasądzenie na swoją rzecz odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty należności głównej w wysokości 7 241,56 złotych za okres od dnia 22 października 2020 roku do dnia zapłaty. Z uwagi na późniejsze częściowe cofnięcie powództwa wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, powód ostatecznie żądał zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 1 447,61 złotych za okres od dnia 22 października 2020 roku do dnia zapłaty oraz odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 5 793,95 złotych za okres od dnia 22 października 2020 roku do dnia 20 kwietnia 2021 roku.

Pozwany nie kwestionował wprost żądania odsetkowego powoda, nie mniej wywodził, że roszczenie regresowe nie mogło być przez pozwanego uwzględnione wcześniej z uwagi na brak wiedzy pozwanego co do okoliczności zdarzenia. Świadczenie pozwany mógł spełnić i spełnił dopiero na skutek uprawomocnienia się w styczniu 2021 roku wyroku potwierdzającego sprawcę zdarzenia.

Zgodnie z art. 805 k.c. świadczenie ubezpieczyciela polegające na zapłacie odszkodowania jest uzależnione od zajścia przewidzianego w umowie wypadku. Świadczenie ubezpieczyciela ma charakter terminowy, ubezpieczyciel obowiązany jest je spełnić w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 k.c. oraz w odniesieniu do ubezpieczeń obowiązkowych art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, tekst jednolity: Dz. U. z 2022, poz. 621 ze zmianami), a gdy wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okaże się niemożliwe, świadczenie powinno zostać spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 817 § 2 k.c. oraz w odniesieniu do ubezpieczeń obowiązkowych art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, tekst jednolity: Dz. U. z 2022, poz. 621 ze zmianami). Ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidację szkody ubezpieczeniowej. Wymóg ten odnosi się także do sytuacji określonej w art. 817 § 2 k.c. i art. 14 ust. 2 powołanej wyżej ustawy, a więc przypadków, w których zachodzi konieczność przedłużenia postępowania likwidacyjnego. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel – jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 k.c.) – obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Obowiązku tego nie może przerzucić na inne podmioty, w tym uprawnionego do odszkodowania. Nie może też wyczekiwać na prawomocne rozstrzygnięcie sądu. Bierne oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego, które to stanowisko jest już w orzecznictwie ugruntowane (np. tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 stycznia 2000 roku, sygn. akt III CKN 1105/98, z dnia 19 września 2002 roku, sygn. akt V CKN 1134/2000, z dnia 15 lipca 2004 roku, sygn. akt V CK 640/03, czy z dnia 18 listopada 2009 roku, sygn. akt II CSK 257/09). Powyższe oznacza, że spełnienie świadczenia w terminie późniejszym może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel powoła się na istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia mimo działań podejmowanych ze szczególną starannością. Okoliczności te podlegają indywidualnej ocenie w realiach konkretnej sprawy. Niewykazanie ich świadczy o popadnięciu ubezpieczyciela w opóźnienie ze spełnieniem świadczenia. Skutki opóźnienia określone są m. in. w art. 481 § 1 k.c. i obligują dłużnika do zapłaty odsetek. Nie jest przy tym istotne, czy powodem niezapłacenia należnej sumy były okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność i czy wierzyciel poniósł jakąkolwiek szkodę. W niniejszym postępowaniu pozwany spełniając świadczenie już po wytoczeniu przez powoda powództwa powoływał się na okoliczność, że dopiero po uprawomocnieniu się w styczniu 2021 roku wyroku w sprawie przeciwko kierującej pojazdem marki L. o numerze rejestracyjnym (...) pozwany uzyskał wiedzę co do sprawy zdarzenia z dnia 04 listopada 2019 roku, wskutek czego możliwym było przyjęcie przez niego odpowiedzialności za szkodę. W ocenie Sądu stanowisko to było nieuzasadnione, albowiem pozwany dysponował wystarczającym materiałem dowodowym, w tym w postaci notatek policyjnych oraz jako profesjonalista – gronem ekspertów pozwalających na obiektywne i samodzielne ustalenie przebiegu zdarzenia, sprawstwa i swej odpowiedzialności co do zasady w przepisany prawem terminie, bez konieczności oczekiwania na rozstrzygnięcie sądowe. Sąd miał przy tym na uwadze, że w decyzji z dnia 06 kwietnia 2020 roku pozwany odmówił powodowi zwrotu wypłaconego przez niego odszkodowania jako podstawę wskazując art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, tekst jednolity: Dz. U. z 2022, poz. 621 ze zmianami) wskazując, że nie może wypłacić odszkodowania, albowiem powód w toku postępowania likwidacyjnego nie przedstawił pozwanemu notatki policyjnej, na podstawie której pozwany mógłby ustalić swą odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 04 listopada 2019 roku. Powołany przez pozwanego przepis stanowi, że osoba, której odpowiedzialność jest objęta ubezpieczeniem obowiązkowym, a także osoba występująca z roszczeniem powinny przedstawić zakładowi ubezpieczeń, Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu lub Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych posiadane dowody dotyczące zdarzenia i szkody oraz ułatwić im ustalenie okoliczności zdarzenia i rozmiaru szkód, jak również udzielić pomocy w dochodzeniu przez zakład ubezpieczeń, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny lub Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych roszczeń

przeciwko sprawcy szkody. W okolicznościach sprawy zdaniem Sądu powód ze swoich obowiązków wywiązał się należycie i przedstawił pozwanemu posiadaną przez siebie dokumentację dotyczącą szkody (pismo z dnia 10 stycznia 2020 roku wraz z wymienionymi tam załącznikami, k. 39-40 akt). Przytoczony przepis wskazuje bowiem jedynie na obowiązek przedstawienia posiadanych dowodów dotyczących zdarzenia i szkody oraz ułatwienia w ustaleniu okoliczności zdarzenia i rozmiaru szkód, przy czym zakład ubezpieczeń nie może oczekiwać wyręczenia go w jego obowiązkach. Pozwany ubezpieczyciel zaś po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku – jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry – obowiązany jest więc do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Podkreślenia wymaga również, iż postępowanie likwidacyjne z założenia nie jest postępowaniem spornym, w jakim mógłby funkcjonować ciężar dowodu w rozumieniu art. 6 k.c. Zdaniem Sądu pozwany w niniejszej sprawie był bierny i mimo ustawowego obowiązku aktywnego i obiektywnego działania w celu ustalenia podstaw i zakresu swojej odpowiedzialności nie podjął on w tym kierunku żadnych konkretnych działań, za takie bowiem zdaniem Sądu nie można było traktować przesłania do właściciela pojazdu standardowego formularza dotyczącego potwierdzenia okoliczności szkody, ani też wystąpienia do właściwej jednostki policji z wnioskiem o udostępnienie notatki informacyjnej dotyczącej zdarzenia drogowego. Ponadto pozwany nadal utrzymywał swoje stanowisko nawet w sytuacji powiadomienia go o wniesieniu do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie wniosku o ukaranie M. K. jako osoby kierującej pojazdem marki L. o numerze rejestracyjnym (...) w chwili zaistnienia zdarzenia z dnia 04 listopada 2019 roku. Z materiału dowodowego wynikało, że informacja o powyższym fakcie została przekazana pozwanemu w dniu 26 października 2020 roku, pozwany jednakże nic z tą wiadomością nie zrobił, oczekując biernie na rozpoznanie sprawy i wydanie wyroku, a także jego uprawomocnienie, w szczególności nie podjął żadnych czynności mających prowadzić samodzielnie do ustalenia, czy istotnie sprawcą zdarzenia i szkody była wskazana kierująca, w tym nie zwrócił się nawet do niej o potwierdzenie okoliczności zdarzenia. Zauważyć także należało, że wyrok uprawomocnił się w styczniu 2021 roku, pozwany natomiast świadczenie na rzecz powoda spełnił dopiero w dniu 20 kwietnia 2021 roku. W tym czasie pozwany dysponował już winien pełną wiedzą co do okoliczności zdarzenia, w tym sprawcy i brak jest uzasadnienia dla spełnienia świadczenia z opóźnieniem. Zachowanie pozwanego jest w ocenie Sądu tym bardziej nieuzasadnione wobec faktu, że kierująca pojazdem, jak wynika z akt sprawy, zbiegła z miejsca zdarzenia, a tym samym pozwanemu przysługuje roszczenie regresowe na podstawie art. 43 wskazanej powyżej ustawy.

Reasumując, zdaniem Sądu pozwany nie wykazał w toku procesu, aby istniały jakiegokolwiek przeszkody w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności pomimo działań podejmowanych ze szczególną starannością. To zaś stanowi, że pozwany popadł w opóźnienie ze spełnieniem świadczenia na rzecz powoda i nie sposób uznać, aby wszczęcie przez powoda przedmiotowego procesu było zbędne.

Mając na względzie powyższe w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 828 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 362 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. Sąd zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1 447,61 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 5 793,95 złotych za okres od dnia 22 października 2020 roku do dnia 20 kwietnia 2021 roku oraz 1 447,61 złotych za okres od dnia 22 października 2020 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. zasądając od pozwanego jako strony przegrywającej proces w całości na rzecz powoda zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu w kwocie 3 298,17 złotych (100 złotych tytułem opłaty sądowej od pozostałej dochodzonej pozwem części roszczenia, 1 800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej oraz 1 381,17 złotych tytułem kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego).

Odnosząc się zaś do kosztów sądowych w postaci uiszczonej przez powoda opłaty sądowej od pozwu w części, w jakiej został on cofnięty, tj. w kwocie 300 złotych, to w punkcie czwartym wyroku w oparciu o przepis art. 79 ust.1 pkt 3a ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2021 roku, poz. 2257 ze zmianami) Sąd nakazał zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 150

złotych tytułem zwrotu połowy opłaty sądowej od pozwu, gdyż jego cofnięcie (w części, tj. w kwocie 5 793,95 złotych) nastąpiło w październiku 2021 roku, po doręczeniu w dniu 16 sierpnia 2021 roku odpisu pozwu stronie przeciwnej, ale jeszcze przed rozpoczęciem rozprawy.

Jednocześnie w punkcie piątym wyroku na podstawie art. 103 k.p.c. Sąd obciążył powoda drugą częścią uiszczoną przez niego opłaty sądowej od pozwu w części, w jakiej został on cofnięty, tj. w kwocie 150 złotych. Sąd miał bowiem na uwadze, że w dniu 20 kwietnia 2021 pozwany dokonał zapłaty przeważającej części dochodzonej pozwem kwoty (80%). Nakaz zapłaty został zaś wydany w dniu 10 sierpnia 2021 roku. Gdyby zatem powód cofnął pozew co do powyższej kwoty (5 793,95 złotych) do tego czasu, to otrzymałby zwrot tej opłaty w całości, a więc w kwocie 300 złotych (a po doręczeniu odpisu pozwu – jedynie w połowie, punkt czwarty wyroku). Skoro zatem powód mógł uzyskać zwrot opłaty w całości na tym etapie postępowania, to w tym zakresie brak jest podstaw, aby tą kwotą obciążać pozwanego i zasądzać jej zwrot na rzecz powoda. Co do powyższej kwoty nie jest to bowiem koszt niezbędny do celowego dochodzenia praw (art. 98 § 1 k.p.c.) i powstał on w wyniku niesumiennego postępowania powoda, który mimo, że otrzymał część świadczenia w kwietniu 2021 roku, a więc jeszcze przed wydaniem w sprawie nakazu zapłaty i doręzeniem pozwanemu odpisu pozwu, cofnął pozew w tej części dopiero w październiku 2021 roku, a więc już po wniesionym przez pozwanego sprzeciwie (art. 103 k.p.c.).

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 04 listopada 2022 roku